

Kaldes Landkommuner eller Kjøbstæder, men ere en Mellemting mellem disse Kategorier — være ubelukkede fra al Indflydelse paa Valgene til Amtsrådet, naar der ikke udtrykkelig i Loven var givet en Bestemmelse om, til hvilken af disse Arter af Kommuner de vilde være at henregne. Men dette er ikke Tilfældet med Frederiksberg By; den udgjør en integrerende Deel af Frederiksberg Sogn, har alle kommunale Indretninger tilfælles med Sognet, og dens Beboere vælge i Forening med Beboerne i Landdistriktet Valgmænd, og deeltage saaledes gennem disse i Valget af Amtsrådsmedlemmer. Sluttelig skal Udvalget endnu kun til Overflod henlede Opmærksomheden paa, at der, hvis det oplastede Spørgsmaal blev besvaret bekræftende, og Frederiksberg By saaledes skulde vælge særlige Valgmænd vilde indtræde den Synderlighed, at denne By — da der ikke i Kredsen er Kjøbstæder — alene vilde vælge 4 af Kjøbenhavns Amtsråds Medlemmer.

ad § 4.

Naar det i denne Paragrafs 3die Stykke er bestemt, at Bestyrelsen af de Hospitaler eller lignende Stiftelser, som ikke ved udtrykkelige Bestemmelser i de for samme oprettede Fundatfer ere henlagte under Stiftsøvrigheden, kan overdrages kommunalbestyrelsen for den Kjøbstad, for hvilken Stiftelsen er oprettet, forekommer det Udvalget, at, saafremt der paa Landet findes lignende Stiftelser, der særlig ere oprettede for et enkelt Pastorat eller et enkelt Sogn, og som bestyres af Stiftsøvrigheden, bør Bestyrelsen af disse ogsaa kunne overdrages til Forstanderstabet.

ad § 5.

Den i Paragrafens sidste Affnit citerede Lov af 12te Februar 1849 er hævet ved Lov af 2den Marts 1861, og da nu denne Lov i dens § 9 bestemmer, hvorledes der skal forholdes med Valget af de Medlemmer, som for Landets og Kjøbstædernes Vedkommende skulle tilforordnes Sessioneerne, naar der maatte blive indført en for Land og Kjøbstad sælles overordnet kommunal Bestyrelse, ere de i dette Affnit indeholdte Bestemmelser overflødige, og Udvalget kan derfor ikke andet end tiltræde et af Indenrigs-

ministeren stillet, Udvalget meddeelt, Endringsforslag om, at dette Affnit af Paragrafen skal udgaae.

ad § 7.

Den under Lit. v 2det Affnit Amtsrådsmedlemmerne tillagte Befordringsgodtgjørelse kan undertegnede Milling ikke andet end finde temmelig knapt beregnet; men da denne Anstuelse ikke har fundet Anklang i Udvalget, har jeg ikke fundet tilstrækkelig Anledning til derom at stille Endringsforslag; derimod har et Mindretal af Udvalget (Christensen, Jørgensen og Milling) fundet den i dette Affnits sidste Punktum givne Bestemmelse om, at, hvor Medlemmerne kunne benytte Dampstib, Jernbane eller almindelig Personbefordring, erholde de godtgjort, hvad Reisen paa denne Maade koster, noget smaaelig. Det indstiller derfor, at dette Punktum bør udgaae, og der vil da i alle Tilfælde være at tillægge Amtsrådsmedlemmerne i Befordringsgodtgjørelse 3 Mk. for hver Mil Belængde. Som Følge deraf maa den umiddelbart forudgaaende Sætning ogsaa udgaae.

Udvalgets øvrige Medlemmer finde imidlertid de i Paragrafen givne Regler for Beregningen af Befordringsgodtgjørelsen stemmende ikke blot med, hvad der i Lovgivningen er foreskrevet med Hensyn til den Embedsmænd eller Bestillingsmænd tillagte Berettigelse til Fribefordring eller Godtgjørelse derfor (see Forordning 26de Juni 1844 § 8), men ogsaa med Forholdets Natur, der tilfiger, at den, der er berettiget til Fribefordring, ifkun kan fordr sig godtgjort, hvad han virkelig har udlagt i Reiseomkostninger. Vi have derfor ikke kunnet tiltræde det af Mindretallet stillede Endringsforslag.

ad § 8.

Der har i Udvalget været reist Spørgsmaal om, hvorvidt den i nærværende Paragrafs sidste Affnit givne Bestemmelse, hvorefter Landdistriktets Andeel i de i §§ 6 og 7 nævnte Udgifter — Amtets Fællesudgifter — skulle i Forbindelse med de i § 10 nævnte Udgifter — Amtets særlige Udgifter — lignedes paa Hartornet, kan billiges. Dette Spørgsmaal have samtlige Udvalgets Medlemmer været enige i at besvare henøgtende.